

gende Oplysninger, jfr. Bilag 2 og 3, at man ikke behøver at tillægge den Frygt, at der vil mangle Underretning om Beløbenes Størrelse for en saa lang Mærkette, videre Betydning. Ved at vælge dette bestemte Tiaar i Stedet for det nærmest forud for Afløsningen gaaende Tiaar, undgaar man tillige, at der kan rejses Mistanke om, at Beboerne have formindsket deres Ydelser med Tanken om en eventuel Afløsning for Dje, og den i Udkastets § 6 af Hensyn hertil fastsatte treaarige Begrænsning af Lovens Gyldighed kan derfor bortfalde. Det følger af Bestemmelsen i Loven om Sognebaandsløsning af 4de April 1855 § 6, at der for Skolelærernes Vedkommende til det tiaarige Gennemsnitsbeløb af, hvad de have oppebaaret i Offer og Accidenser, maa lægges Gennemsnitsbeløbet af, hvad de i samme Tidsrum have oppebaaret i Erstatning for Offer og Accidenser for Sognebaandsløserne, og Villighed kræver, at et lignende Tillæg gøres for Præsternes Vedkommende, da den tilfældige Omstændighed, om der i det anførte Tidsrum har været Sognebaandsløserne, ikke bør have Indflydelse paa Størrelsen af det faste Bederlag for al Fremtid.

Den Omstændighed, at Bederlaget eventuelt bliver at udregne efter Gennemsnittet af et bestemt Tiaar, gør ikke den principale Fastsettelsesmaade, gennem Overenskomst, overflødig. Udvalget er nemlig med Ministeriet enig i, at der ved Afløsningen først og fremmest bør tages Hensyn til, hvad der efter Omstændighederne maa anses for et passende Bederlag, og venter, at dette Hensyn vil blive taget både af de paagældende ved Forhandlingen om Bederlagets Størrelse og af Ministeriet, naar det tager Beslutning om Approbation. Der kan være Tilfælde, hvor Bederlaget bør sættes lavere end efter Gennemsnittet af det ommeldte Tiaar, f. Eks. naar det oplyses, at der i dette Gennemsnit er indbefattet Indtægter i større Omfang fra Sognebaandsløserne, og paa den anden Side kan der være Tilfælde, hvor Villighed taler for at sætte det højere, f. Eks. i saadanne

Tilfælde som det, der omhandles i det under Bilag 4 aftrykte Andragende fra Skolelærerne i Taarnby-Sundby Kommune.

Afløsningsvederlagene, der udbetales de berettigede halvaarsvis af Kommunens Kasse, skulle efter Forslagets § 4, erstattes denne ved Vigning paa Sognets Beboere, dog med Dagttagelse af Grundlovens § 77, saaledes at de bidragspligtige ansættes i samme Forhold, som de i det paagældende Aar ere ansatte til Kommunefat efter Formue og Lejlighed. For Tiden paahviler vistnok den her omhandlede Ydelse, i hvert Fald da Højtidsofferet, flere end dem, der pleje at ansættes til Kommunefat efter Formue og Lejlighed, og der har derfor i Udvalget været rejst Spørgsmaal, om man ikke ogsaa burde give den særlige Vigning, hvorom her er Tale, en noget videre Udstrækning end den kommunale Vigning f. Eks. ved at foreskrive, at alle, der have fyldt 16 Aar, skulle medtages. Men da Kommunerne selv ere raadige over, i hvor stort et Omfang de ville inddrage Beboerne under Vigningen paa Formue og Lejlighed, har man anset det for unødvendigt at træffe en saadan Bestemmelse, der jo ogsaa vilde besværliggøre Vigningen. Fra Vigningen bør undtages foruden i Medfør af Grundlovens § 77 de Personer, der ikke høre til Folketirten, tillige militære, der bo i Sognet uden at høre til dettes Menighed, da Offeret for deres Vedkommende fradrages i deres Lønning og indbetales til Præster og Kirkebetjente ved den Kirke, hvortil de høre, samt tjenestegørende gejstlige Embedsmænd og Skolelærere. Sognebaandsløserne bør medinddrages under Vigningen, da den Omstændighed, at nogle af Beboerne løse Sognebaand, ikke ligefrem bør forøge Byrden for de øvrige Medlemmer af Sognemenigheden. Heraf følger dog ikke med Nødvendighed, at man bør ophæve Bestemmelsen i Loven af 4de April 1855 § 6 om, at Sognebaandsløserne kun erlægge Offer og Accidenser til den Præst, som de have sluttet sig til, og til Kirkebetjentene i denne Præsts Sogn. Udvalget